

Tay Đấm Tình Yêu

Contents

Tay Đấm Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7

Tay Đấm Tình Yêu

Giới thiệu

Editor: Sam (p3104) Thể loại: truyện ngắn, hiện đại, oan gia Độ dài: 3 chương À, đây là câu chuyện về một cô gái ngày n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-dam-tinh-yeu>

1. Chương 1

Tiết Uẩn là học trò của “Học viện võ thuật nữ Hoàng đại nhân”, tuy rằng lúc ban đầu cô cảm thấy cái tên này rất tầm thường quê mùa, nhưng sau đó cô phát hiện, tầm thường? Không sao! Quê mùa? Không thành vấn đề! Bởi vì, tại đây cô đã dần dần trở nên mạnh mẽ! Loại cảm giác tốt đẹp này mãi đến khi cô đại diện trường tham gia “Thi đấu võ thuật nữ toàn quốc” đạt được hạng nhất trong nháy mắt mới tăng cao vô tận. Vì thế cô hưng phấn, vì thế cô bắt đầu tự hỏi, võ nghệ tốt thế này nên làm gì để giúp bản thân nhận được lợi ích chứ?!

Đúng vậy, định luật Tiết thị có nói: có tiền thì có ăn, có ăn thì vui vẻ.

Cô suy nghĩ nát óc hồi lâu, rốt cuộc đập bàn một cái: cô muốn làm tay đấm tình yêu!

Cái gì gọi là tay đấm tình yêu? Tiết thị giải thích: là tay đấm có liên quan tới tình yêu, nói cách khác, nếu em gái dễ thương nào bị kẻ bạc tình vứt bỏ, cô sẽ ra tay dạy bảo, đương nhiên phải có ý tứ một chút, không thật sự khiến người ta lao xuống suối vàng, nhưng quan trọng là các em gái phải tự bỏ tiền.

Dựa vào danh tiếng gần đây, việc làm ăn tại “Câu lạc bộ tay đấm tình yêu” của Tiết Uẩn có thể nói là ăn nên làm ra, mấy tờ tiền đỏ tươi đều chạy vào túi cô.

Hôm nay Tiết Uẩn đang luyện tập chiêu dùng vai đánh ngã trong câu lạc bộ nho nhỏ của mình, có một cô gái đến tìm cô, khóc lóc kể lể lên án kẻ bạc tình vứt bỏ cô ấy ra sao, đã vậy còn ở trước mặt tình mới mà giầy xéo tình cũ, tấm lòng nữ hiệp của Tiết Uẩn lập tức có phản ứng, vung bàn tay lên: “Bạn yên tâm! Tôi nhất định đánh hắn gãy hết răng!”

Cô gái đưa cô xem tấm ảnh của kẻ bạc tình, còn nói người đó đang ở tại đại học X bên cạnh, vì thế sáng hôm sau, Tiết Uẩn chuẩn bị sẵn sàng, đi canh giữ mục tiêu.

Hai tay đỡ cằm, ngồi xổm dưới đất, nhìn đám người qua lại, Tiết Uẩn nhớ tới một việc, mặt mũi của kẻ bạc tình đã bị cô vứt ra sau đầu rồi! Đang do dự có nên trở về, để cô gái kia cho mình xem ảnh lần nữa hay không, đột nhiên trong tầm mắt cô hiện ra một...bóng lưng. Dáng người thẳng thớm, có vẻ gầy, ừ, phù hợp! Đường nét cơ thể, cao ráo, ừ, phù hợp!

Thế là Tiết Uẩn đứng dậy, hoạt động gân cốt, giọng cười nham hiểm.

Thật là đi mòn gót giày không tìm được, đến lúc tìm ra thì lại chẳng phí công!

Cuối cùng Tiết Uẩn vịn vịn cái cổ cứng đờ, rồi cất bước về phía “kẻ bạc tình”, sau đó...một chiêu dùng vai đánh ngã nhanh nhẹn...sau đó, cô nghe được tiếng “pong” cơ thể chạm đất vô cùng thảm thiết, không chỉ thế, cô còn nghe...tiếng “rắc” gãy xương trong trẻo.

Cô xoay người, nhìn “kẻ bạc tình” nằm trên mặt đất, đầu nghiêng một bên, tay trái bụm khủy tay phải. Cô cười đi đến trước mặt người đó, ngồi xổm xuống, vỗ ngực anh ta, tiếng bộp bộp lạnh lẽo êm tai, cô cảm thấy giọng mình cũng rất dễ nghe: “Ai bảo anh có mối nối cũ, ai bảo anh làm kẻ bạc tình xấu xa, tốt rồi, giờ anh không thể nào làm hại đến các cô gái dễ thương nữa.”

Tiết Uẩn cảm thấy mình lại làm được một chuyện thật vĩ đại, tâm trạng đó là tốt nhất, vì thế cả ngày luyện tập hằng say, hiệu suất cao vời, được huấn luyện viên Hoàng đại nhân khen ngợi mãi.

Tiết Uẩn tươi cười đến câu lạc bộ, không ngờ cô gái kia đang ở đó chờ mình, trông thấy vẻ mặt của Tiết Uẩn, cô gái kia...cực kỳ tức giận?!

Cô gái không nói hai lời, ném tấm ảnh sang người cô, nói thẳng vào vấn đề chính: “Cô không phải đã nói giúp tôi dạy bảo anh ta sao? Tại sao hôm nay anh ta lại cùng tình mới ân ái trước mặt tôi?”

Tiết Uẩn buồn bực, đã vậy rồi còn gây họa được?! Cô giơ tấm ảnh lên nhìn, trong chớp mắt sét đánh ngang tai, ơ, người này là ai, cô hoàn toàn không nhận ra! “Kẻ bạc tình” ngày hôm qua so với người trong hình này, quả là tiên nhân, cao phú soái đó!

Kỳ thật, con người thiếu suy nghĩ như Tiết Uẩn, có một điểm đáng khen là: biết sai thì sửa.

Ngày hôm sau, Tiết Uẩn biết sai thì sửa quyết định lại đến đại học X canh giữ, chẳng qua từ lúc mặt trời mọc đến mặt trời lặn, chẳng thấy tiên nhân xuất hiện.

Lẽ nào đã bại liệt trên giường?!

Ầm ầm, Tiết Uẩn dọa chính mình, cô vỗ về tâm can lấy lại sức, chợt nghe được hai nữ sinh đi ngang qua nói quang quác.

“Nghe nói hôm qua Văn thiếu gia bị một nữ sinh đánh ngã, đau lòng quá đi.” Nữ sinh A tỏ vẻ đau đớn muốn chết theo.

“Oh, my god! Hoàng tử Văn của tớ thế mà lại bị đánh! Chỗ nào có anh ấy là chỗ đó có náo loạn, anh ấy không tới, thảo nào hôm nay lại im lặng.” Nữ sinh B rất hoảng loạn.

Tiết Uẩn sờ đầu, căn bản xác định được Văn thiếu gia hoàng tử nào đó chính là “kẻ bạc tình” bị mình đánh ngã. Cô cầm nắm tay, đi qua tìm hiểu tin tức.

Sau khi nhận được tin tức, Văn Nhiên, sinh viên Luật năm thứ hai, là sinh viên xuất sắc, chỉ số thông minh phải gọi là quá cao, là một anh chàng đẹp trai giỏi giang, nhưng có giàu không thì chẳng ai biết. Nói tóm lại, người này là sinh viên tốt, nhưng thường xuyên khiến hiệu trưởng nhức đầu, bởi vì khuôn mặt anh ta thật sự là một tai họa.

Tiết Uẩn sử dụng mọi quan hệ của mình, rốt cuộc tìm được nơi ở của anh chàng đẹp trai, cô lấy ra tiền trong ống tiết kiệm mà mình đã để dành rất lâu, vừa sờ soạng vừa hôn hít. Tuy rằng cô rất thích tiền, nhưng cô càng thích lương tâm của mình hơn, rốt cuộc vẫn nói câu: “Tạm biệt, đồ ăn vặt của tôi.” Cô cầm tiền đi đến cửa hàng tổng hợp lớn, mua một đồng đồ bỏ, chịu đòn nhận tội.

Gõ cửa một cách lịch sự, cửa mở ra, còn chưa thấy mặt mũi, trước hết Tiết Uẩn đã khom người 90 độ vô cùng tiêu chuẩn, thái độ chân thành thiết tha: “Tôi xin lỗi, ngày hôm qua đánh ngã anh, xin anh ‘người lớn đừng chấp trẻ con’, tha thứ cho tôi đi.”

Người kia không phản ứng, Tiết Uẩn đang buồn bực thì trông thấy cửa sắp khép lại, cô nóng ruột dùng sức chặn cánh cửa, dựa vào sức lực mạnh mẽ của cô, chặn lại cánh cửa bị đóng quả là rất dễ dàng.

“Này, tôi đã xin lỗi rồi, tốt xấu gì anh cũng lên tiếng đi chứ.” Cô bực dọc ngẩng đầu lên, đối diện con người đen như được vẩy mực, bên trong còn ánh lên tia sáng lạnh lùng.

Cô rất cuộc hiểu được vì sao hiệu trưởng bọn họ cảm thấy khuôn mặt này là tai họa, cũng không chỉ là tai họa thôi đâu, màu tóc đen nhánh, mặt mũi đẹp dễ, đôi mắt tựa như mang lấy ngọn núi chứa dòng nước tĩnh lặng, tựa ngọc phát khói, cánh môi hơi uốn cong mỏng manh, kết hợp với khuôn mặt ôn hòa như ngọc trắng, càng khiến người ta cảm thấy dường như bất cứ lúc nào cũng có thể mỉm cười thân thiện.

Đáng tiếc...đó rõ ràng chỉ là ảo giác thôi! Anh ta không cười, chỉ là lạnh lùng nhìn cô, âm thanh tựa như sương giá: “Cô là ai?”

Listen, listen! Lời này tổn thương người ta biết bao!

Tiết Uẩn bình tĩnh mỉm cười với anh: “Ngày hôm qua tôi đã đánh ngã anh ở trường anh, anh quên rồi ư?”

Hình như lúc này Văn Nhiên mới nhớ lại, anh nhướn mày, lạnh nhạt nhìn cô: “Hóa ra là cô.” Một người nhỏ bé lại có sức lực mạnh đến vậy.

Thấy anh trả lời lại, Tiết Uẩn cảm thấy sự việc còn có đường sống, thế là cô kể lại ngọn nguồn câu chuyện, Văn Nhiên gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, trong nháy mắt Tiết Uẩn cảm động, có thể nói là khóc lóc chảy nước mắt, cô duỗi hai tay xách đầy đồ bỏ tới trước mặt anh: “Tôi xin lỗi, đồ bỏ dinh dưỡng cho anh.”

Văn Nhiên nhìn cô chăm chăm một hồi, cả người từ sau cửa đi ra, lúc này Tiết Uẩn mới phát hiện, tay phải của anh hiện đang quấn băng vải, treo trên cổ, đáng vẻ...rõ ràng như vậy, nhưng trên người anh ngược lại có vẻ tao nhã hơn, khí chất càng xuất phàm hơn đấy?! Ông trời quả nhiên thiên vị người đẹp! Đối xử khác biệt!

Trông thấy gương mặt kinh ngạc của cô, vừa bị thắm, cuối cùng lại cảm hờn, Văn Nhiên cảm thấy rất thú vị, khóe miệng không khỏi khẽ cong lên nụ cười nhạt, anh nghiêng người, giọng điệu thản nhiên, nhưng làm sao cũng không che giấu được vẻ thanh lịch vô song kia: “Vào đi.”

Tiết Uẩn hoàn toàn không nghĩ đến mình vào thế này có phải là đưa cừu vào miệng sói không, dù sao với tình hình trước mắt, cô mới là sói, còn anh là cừu con. Cô không hề do dự xách đồ đạc đi vào, rồi đặt trên bàn kính, cô xoay người, cười rất hiền hòa: “Được rồi, anh đã nhận lời xin lỗi của tôi, tôi cũng nên về nhà thôi, anh là người tốt, ông trời sẽ phù hộ anh.” Cô làm hình chữ thập trước ngực, hoàn toàn quên mất mình là người theo chủ nghĩa vô thần.

Văn Nhiên mỉm cười, tay anh đẩy một cái, cánh cửa đóng lại, một tay quấn băng vải, tay còn lại bỏ vào trong túi quần, trong ánh mắt hiện lên tia sáng lạnh: “Ai nói tôi là người tốt? Ai nói tôi nhận lời xin lỗi của cô?”

Không hay rồi! Tiết Uẩn ngay lập tức tiến vào trạng thái phòng ngự, chuẩn bị tư thế đánh nhau, không ngờ người này bên ngoài tỏ vẻ vàng nạm ngọc lại là hạng người tỏ ra đạo mạo nhưng bên trong thối rửa, hai trông mắt cô sáng ngời nhìn anh: “Anh muốn làm gì? Tôi nói cho anh biết, nếu anh làm vậy, tôi sẽ bẻ gãy cái tay còn lại của anh.”

Văn Nhiên cảm thấy hơi nhức đầu, nói chuyện với người có chỉ số thông minh cách mình quá xa thật là tổn thương bộ não, anh nhếch khóe miệng, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Yên tâm, tôi không có hứng thú đối với cô, tôi chỉ có hứng thú với giá trị thặng dư của cô.”

Cô vẫn cảnh giác: “Giá trị thặng dư là cái gì?”

Văn Nhiên vươn ngón tay chỉ nhà mình, lời ít ý nhiều: “Quét dọn vệ sinh, thứ lỗi cho cô.”

“Dựa vào gì chứ?!” Tiết Uẩn gào to, không thể nào zen được!

Văn Nhiên sải một bước về phía cô, thấy thế, Tiết Uẩn cảnh giác lùi lại một bước, sắc mặt phần nộ rõ ràng nói rằng: nếu anh bước thêm một bước nữa, tôi sẽ đánh anh ngay!

Chỉ số thông minh quá thấp, là bệnh, phải trị! Văn Nhiên bất đắc dĩ, đi mấy bước về phía trước, mặc cô liên tục lùi ra sau đến khi chạm vào vách tường, anh mới xoay mũi chân ngồi xuống sofa, tiếp tục ra lệnh ngắn gọn: “Quét dọn vệ sinh, thứ lỗi cho cô.” Anh cụp mắt nhìn xuống cánh tay quần băng vải của mình, khẽ thở dài một tiếng, “Ôi, đau quá.”

Ba chữ ngắn ngủn, lương tâm bình thần của Tiết Uẩn liền rung động, bàn tay giơ lên: “Tôi làm.”

Chẳng phải quét dọn vệ sinh thôi sao, tuy rằng so với đánh nhau thì hơi khó chút, so với làm bài tập thì nhứt đầu một chút, nhưng cũng không phải là hiếm hoi đối với con gái thời nay.

Thế là, Tiết Uẩn hì hục chà rửa, đem sàn nhà của Văn Nhiên chà sáng bóng tựa như tấm gương sáng, có nắng gắt chiếu vào, nhìn giống như rơi vào mặt hồ bóng loáng, hình như lúc nào cũng có thể phát ra tia sáng.

“Văn thiếu gia, thế nào, hài lòng không?” Tiết Uẩn lấy tay áo tùy tiện lau mồ hôi trên mặt, cô cười cười, khuôn mặt tỏ vẻ lấy lòng.

Văn Nhiên đang xem quyển sách luật trong tay, anh không ngẩng đầu, trong vẻ mong chờ của cô anh vươn ngón trỏ chỉ vào...tầm thẳm dưới chân mình: “Chỗ này còn chưa lau này.”

Tiết Uẩn quả thực có nỗi xung động muốn quăng cây lau nhà trong tay để đập đầu anh! Lúc mới làm sao không thấy anh nhắc chân lên! A!

2. Chương 2

Tiết Uẩn thật sự hối hận, sớm biết vậy cô đã không vì tờ tiền kia mà nhận lấy cuộc sống khổ cực này, nếu không phải như vậy thì hiện tại cô làm sao giống như nha hoàn quét dọn vệ sinh tại nơi này chứ? Thế thì thôi đi, không thể chịu đựng nhất chính là Văn thiếu gia có quá nhiều tật xấu! Ưa sạch sẽ tới cực hạn! Vì thế cô phải dốc sức bình sinh mới miễn cưỡng khiến thiếu gia gật đầu.

“Haiz, người ta vì năm đấu gạo mà khom lưng, còn tôi là vì cầu xin tha thứ mà khom lưng.” Tiết Uẩn nằm sải lại trên sofa, cô buồn ngủ đồng thời cũng không quên cảm khái: “Chân lý của nhân gian bất sách* nói cho chúng ta biết, làm người đó, nhất định không thể làm sai.”

(*) ý là đời người đã gian nan, có một số việc không cần phải nói ra

Văn Nhiên bị làm ồn buông quyển sách xuống, anh liếc cô một cái, trầm giọng dặn dò như địa chủ: “Đi nấu cơm.”

Tiết Uẩn mệt mỏi chỉ muốn nằm yên, cô quyết định không để ý tới anh.

Văn Nhiên cảm thấy rất thú vị, đã lâu không tìm ra đồ chơi tốt như vậy. Thế là anh giơ lên cái tay không bị thương để đỡ cằm, anh nhìn bộ dạng nằm sải lại thoải mái của cô với vẻ đầy hứng thú: “Nghe nói ‘Học viện võ thuật nữ Hoàng đại nhân’ có một quy định thế này, đó chính là không được tùy tiện sử dụng vũ lực, cô nói xem...” Anh cụp mắt nhìn cái tay bị thương của mình, “Nếu tôi đi tìm vị Hoàng đại nhân kia...”

“Nấu!” Tiết Uẩn bị hù dọa bởi lời còn chưa nói hết của anh, động tác đứng dậy thần tốc rồi chạy đi: “Nấu cơm thôi, tôi biết mà!”

Trông cô chạy loạn khắp nơi điên cuồng, Văn Nhiên bất đắc dĩ bóp trán, anh có lòng nhắc nhở: “Phòng bếp ở bên kia.”

Chỉ chốc lát, trong phòng bếp truyền ra tiếng nước chảy ào ào, sau đó có một cái đầu ló ra, tươi cười sáng lạn như pháo hoa: “Văn thiếu gia~, xin hỏi gạo nhà ngài ở đâu thế?”

Văn thiếu gia lời ít ý nhiều: “Ngăn tủ phía trên.”

Sau đó chợt nghe được tiếng mở tủ, tiếng vo gạo, sau đó cái đầu kia lại thò ra nữa...à không phải, là toàn thân! Tiết Uẩn hai tay chống nạnh, đôi mắt híp lại, giọng điệu u ám: “Nói! Anh không phải theo dõi tôi đây chứ?” Bằng không làm sao biết cô học tại “Học viện võ thuật nữ Hoàng đại nhân”!

Có thể hỏi ra vấn đề ngốc nghếch như vậy, Văn Nhiên lại nhìn cô với cặp mắt khác xưa, anh ngược mắt nhìn chăm chăm...ngực cô! Tiết Uẩn theo tầm mắt anh nhìn xuống, trong nháy mắt cô lấy hai tay che trước người, vẻ mặt cảnh giác: “Lưu manh! Sắc lang! Khốn kiếp!...”

Đợi cô mắng xong một tràng, Văn Nhiên mới cong khóe miệng, trong mắt đầy vẻ trêu tức: “Tôi tin rằng, nếu loại người này thật sự ở trước mặt cô, ngay cả liếc cô một cái bọn họ cũng không thêm.”

Bạn có thể sỉ nhục tài ăn nói của cô, nhưng không thể sỉ nhục vóc dáng của cô! Tiết Uẩn bực tức, ném ngay bàn xẻng trong tay, Văn Nhiên nghiêng người né tránh, khi nhìn lại cô, hai tròng mắt anh rõ ràng đầy ý lạnh: “Nếu cô còn sử dụng vũ lực nữa, tôi nhất định chinh cô ngay.”

Tiết Uẩn không thêm sợ anh, ở trước mặt nữ hán tử cô đây, anh chỉ là một con cạp giấy. Cô làm mặt quỷ trước mặt anh, rồi hững hờ trở về phòng bếp làm nha hoàn. Đang ngâm nga bài hát, cô cụp mắt chợt nhìn thấy quần áo mình mặc trên người, ờ, là đồng phục trường, trên đó có in tên trường cô. Tiết Uẩn chớp chớp mắt, bỗng nhiên hiểu ra: “À, thì ra là vậy.”

Đối với trù nghệ của mình, Tiết Uẩn không hề có tự tin, đang ăn uống vui vẻ thì nghe được Văn thiếu gia ngồi bên cạnh ho nhẹ, anh đặt đĩa trên bàn, cô đang nhai thịt, chuyển tầm mắt nhìn anh: muốn nói what?

Văn Nhiên uống ngụm nước rồi mới nhìn cô: “Trước khi cô xào rau cũng không biết ném thử sao?” Đồ ăn mặn thế này chẳng hiểu sao cô lại ăn ngon lành như là đang ăn mỹ vị vậy.

Không nghe ra ý ở ngoài lời của anh, Tiết Uẩn tiếp tục hài lòng nhai thịt: “Ném chứ.”

Văn Nhiên bóp trán, hôm nay số lần anh bóp trán có vẻ như đã hơn tổng số bóp trán của nhiều năm qua: “Vậy thì vị giác của cô hỏng rồi, hay là không có vị giác? Không biết mặn là mùi vị gì sao?”

“Mặn à?!” Tiết Uẩn càng cười vui vẻ, cô đứng dậy bưng đồ ăn trước mặt anh sang chỗ mình, “Mặn thì anh đừng ăn.” Cô ngâm đĩa, nhìn khuôn mặt u ám của anh, không sợ chết lại còn bổ sung thêm, “Anh có thể tự mình nấu mà.”

Văn Nhiên lại mỉm cười, nhưng ánh mắt tựa như băng tuyết, lạnh lùng lại lóa mắt: “Cũng không biết là ai làm cánh tay tôi bị thương, cô nói xem, nếu tôi đi tìm vị Hoàng đại nhân kia...”

“Tôi làm lại cho anh!” Vèo một tiếng, Tiết Uẩn tựa như cơn gió vọt vào phòng bếp.

Tiết Uẩn ăn no nê căng bụng đang nằm ườn trên sofa, lắng nghe tiếng dương cầm phát ra từ chiếc loa, giai điệu thanh thoát êm ả, cô không khỏi thở phào dễ chịu: “Cuộc sống thế này chẳng phải là thoải mái quá ư.”

Vừa nói xong, một bộ quần áo liền nằm trên mặt mình, cô tức giận hất ra, chuyển tầm nhìn, chỉ trông thấy Văn thiếu gia lạnh lùng nhìn mình, rất bình tĩnh thực hiện lối thống trị của giai cấp địa chủ độc tài: “Giặt quần áo cho tôi.”

Cha có thể nhịn, nhưng mẹ không nhịn được! Tiết Uẩn tức tối, cầm lấy quần áo anh đi qua định ném vào mặt anh, đáng tiếc...mợ nó, hỏa lực của kẻ địch quá mãnh liệt, cô vẫn nên nhịn thôi. Tiết Uẩn dè nén cơn giận, cảm thấy mình đã đủ bình tĩnh, cô mỉm cười: “Đồng chí Văn Nhiên, anh thế này là không đúng rồi, chúng ta là quan hệ đồng chí, không phải quan hệ địa chủ và nha hoàn.” Cho nên anh không có quyền ra lệnh cho tôi.

Văn Nhiên nhìn cô chăm chăm một lúc, anh cụp mắt, hàng lông mi dày đặc thanh tú rũ xuống, hình thành bóng mờ nhàn nhạt dưới đáy mắt, vẻ mặt đó thật sự là vô tội đến mức khơi lên lòng thương của người mẹ trong trái tim Tiết Uẩn. Nhưng mà, lời nói của anh chỉ khiến cô muốn đánh anh một trận: “Haiz, cô nói xem nếu tôi đi tìm vị Hoàng đại nhân kia...”

“Dừng!” Chỉ cần cô phản kháng, bạo động, có tư tưởng chống lại chủ nghĩa tư bản, người kia sẽ dùng tới chiêu này. Tiết Uẩn hít thở thật sâu, định khiến anh nhượng bộ: “Thật ra giặt quần áo ấy mà, không phải là chuyện gì to tát, nhưng mà sức người bây giờ rất quý báu nha, chuyện nhỏ vậy không cần phải lãng phí sức người quý báu, cho nên chúng ta bỏ chúng vào máy giặt nhé, xoay qua xoay lại là ok ngay.”

Anh chợt cười lên, ngọn đèn chiếu rọi trên khuôn mặt anh, tia sáng lúc đậm lúc nhạt, quả là tuần tú nói không nên lời, ngay lúc Tiết Uẩn suýt chút nữa bị vẽ bề ngoài mê hoặc thì nghe được anh nói: “Máy giặt không tốt cho quần áo của tôi.”

Máy giặt không tốt cho quần áo của anh, giặt tay cũng đâu tốt cho bàn tay của tôi! Cô thật sự rất muốn nói thế.

Tiết Uẩn ôm quần áo anh, cam chịu số phận đi vào phòng tắm tiếp tục làm nha hoàn.

Sau khi giặt quần áo xong, Tiết Uẩn cảm thấy mình sắp được giải phóng. Cô quyết định, về sau gặp phải người này nhất định chạy thật xa. Tiết Uẩn lau tay, cầm lấy túi mình lên rồi say goodbye với anh, à, thời hạn là vĩnh viễn. Không ngờ, cô vừa mới xoay người, Văn thiếu gia mải mê nhìn máy tính chợt lên tiếng: “À, đúng rồi, tôi còn chưa suy nghĩ có muốn tha thứ cho cô hay không, vì vậy trước khi tôi tha thứ cho cô, mỗi ngày cô đều sang đây...làm nha hoàn đi.” Thấy cô muốn phản bác, anh lấy tay gõ bàn kính, tiện thể thốt lên, “Haiz, nếu tôi đi tìm Hoàng đại nhân kia...”

Thế là, Tiết Uẩn cứ vậy mà ký kết bản thỏa hiệp vô hình với Văn thiếu gia đạo mạo trang nghiêm.

Hai tuần sau đó, Tiết Uẩn vừa tan học là đến đại học X đón Văn thiếu gia, bởi vì...tay Văn thiếu gia bị thương, không thể xách cặp. Sau đó hai người cùng nhau quay về nhà anh, cô làm nha hoàn cho anh, hầu hạ từ A tới Z.

Một hôm, thật không may, đồ ăn trong tủ lạnh đã bị ăn sạch, bên trong trống không. Tiết Uẩn nhìn tủ lạnh phát ra hơi lạnh, nhưng không còn mùi đồ ăn, cô buồn bực: “Mình nhớ rõ đồ ăn trong tủ lạnh còn rất nhiều mà.”

Văn Nhiên đi vào lấy chai nước, đúng lúc nghe được cô lẩm bẩm, anh cong khóe miệng: “Gần đây nuôi lợn, ăn hơi nhiều cho nên mau hết.”

Có nuôi lợn sao? Tiết Uẩn suy nghĩ vô cùng nghiêm túc, hình như không có mà. Cô chuyển tầm mắt nghi hoặc nhìn anh, trông thấy ý vui đùa trên khóe miệng anh vẫn chưa kịp thu hồi lại, trong nháy mắt khuôn mặt cô kéo dài: “Anh mới là lợn đấy! Con lợn béo phì!”

Hiếm khi Văn thiếu gia không phản bác cô, ngược lại có “lòng tốt” cùng cô đi siêu thị, mua một mớ đồ ăn, được rồi, cô phải thừa nhận, 90% trong đó đều là của cô. Lúc trả tiền, cô không chút nghĩ ngợi, xòe tay trước mặt anh, nhìn anh: lấy tiền ra.

Giống như là ăn cướp vậy!

Văn Nhiên không nói hai lời, trả tiền ngay! Tiết Uẩn rất vui vẻ, nhưng ngay sau đó không còn vui nổi, bởi vì chỉ tính đồ ăn vặt của cô thôi đã là hai túi lớn, mà hai món đồ duy nhất Văn thiếu gia mua: một chai dầu ăn bị và một bao gạo. Mấy thứ này một, mình, cô, bưng, về, nhà.

Cô nhìn sang Văn Nhiên xin giúp đỡ, đáng tiếc Văn thiếu gia chớp mắt vô tội mấy cái, cái cằm hất về phía cánh tay phải còn băng bó. Tiết Uẩn vẫn chưa từ bỏ ý định, cô cũng động đậy cầm mình, hướng về phía tay trái anh, biết quyền lợi của mình...Văn thiếu gia dứt tay trái vào trong túi quần, xoay người bỏ đi.

Tiết Uẩn chỉ đành cam chịu làm nha hoàn, phát huy ưu thế mạnh mẽ trời sinh của mình, một mình đem đồ đạc trở về.

Ăn xong, Tiết Uẩn no nê thỏa mãn nằm ườn trên sofa xem tivi, chờ Văn thiếu gia tắm xong rồi nhận lệnh, cô lưu luyến không rời tạm biệt chiếc tivi, xắn tay áo lên, vào phòng tắm giặt đồ cho anh.

Càng giặt càng cảm thấy số phận của mình ngang trái biết bao. Tiết Uẩn nhìn chằm chằm áo sơ mi trong tay mình, cô bực tức, sức lực bàn tay thoáng cái mạnh lên, miệng cứ nói mãi: “Ai bảo anh ăn hiếp tôi! Ai bảo anh đe dọa tôi! Ai bảo anh nô dịch tôi!”

Đang phát tiết, Tiết Uẩn chợt nghĩ tới gì đó, cô không khỏi cười nham hiểm, trong ánh mắt có tia sáng xấu xa.

Văn Nhiên đang ở trong phòng khách video chat với một đàn anh, đột nhiên nghe được tiếng kêu to phát ra từ phòng tắm: “Á!”

Đàn anh rõ ràng cũng nghe được, nhìn thấy Văn Nhiên nhíu mày, đàn anh không khỏi cười xấu xa: “Này, không ngờ cậu không gần gũi sắc thể mà lại ‘kim ốc tàng kiều’.”

Nào ngờ, Văn Nhiên không hề phản bác anh ta, chỉ nói xin lỗi rồi tắt video chat. Anh mau chóng chạy vào phòng tắm, đẩy cửa ra, anh không khỏi trợn tròn mắt, giờ phút này, Tiết Uẩn đang dùng tư thế nằm sấp vô cùng khiếm nhã, tứ chi trên mặt đất, nước đầy người, chậu nước bên chân vẫn còn lay động, phát ra tiếng ào ào.

Anh đi qua, kéo cô dậy: “Cô làm gì đó?”

Tiết Uẩn dựa vào vai anh mà đứng lên, cô bĩu môi vô tội, chỉ vào xà phòng trơn bóng cách đó không xa: “Nó làm tôi trượt.” Hiển nhiên, cô không ngờ đến mức nói với anh, mình có ý định xấu xa, sau đó bị xà phòng nhà anh trả thù.

Văn Nhiên bất đắc dĩ bóp trán, anh cụp mắt nhìn thấy cảnh xuân thoát ẩn thoát hiện dưới lớp áo sơ mi trắng ướt sũng của cô, anh ngây ra một lúc, nhưng rất mau chóng quay đầu qua làm như không có chuyện gì, giọng điệu dịu dàng hiếm thấy: “Tôi đi tìm quần áo cho cô thay, cô...tắm đi.”

Văn Nhiên có lòng tìm quần áo cho cô, trong nháy mắt Tiết Uẩn cảm thấy người này không tệ đến vậy, nhưng khi cô lấy quần áo do anh đưa qua, cô đen mặt, tức giận: “Tại sao là quần áo của anh?!”

3. Chương 3

Văn Nhiên liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì giận dữ của Tiết Uẩn, anh cũng bực bội: “Thích thì mặc không thích thì thôi. Mẹ tôi ưa sạch sẽ.”

Anh cũng ưa sạch sẽ đấy thôi! Hơn nữa, chưa chắc gì tính ưa sạch sẽ của dì trầm trọng hơn anh. Cô thật sự muốn nói vậy. Nhưng mà, trần truồng đi ra ngoài cùng với mặc quần áo anh, cái nào có thể khiến cô chấp nhận? Đáp án không cần nói cũng biết.

Tắm rửa xong, cô mặc áo sơ mi của anh vào, người này vóc dáng cao lớn, quần áo anh mặc trên người cô giống như là mặc vậy vậy, hoàn toàn không sợ hở hén. Cô vui vẻ chải đầu, đột nhiên nghe được bên ngoài có tiếng nói. Vì thế cô mở cửa ra ngoài, không chút nghĩ ngợi hỏi: “Ai tới đó?”

Sau đó, cô , đứng bên cạnh Văn Nhiên là một người đàn bà sắc mặt sáng sủa, vấn đề không phải bà là một người đàn bà, mà người này không khéo lại là mẹ Văn Nhiên. Nhớ lần trước khi cô xem ảnh còn cảm khái, hóa ra ngoại hình Văn Nhiên tốt như vậy là do gen tốt của mẹ anh.

Tiết Uẩn nhìn bà Văn ở trước mặt, cô cười xấu hổ, bàn tay không được tự nhiên nắm chặt áo sơ mi.

Bà Văn không ngờ mình muốn cho đứa con trai ngoan một surprise, kết quả con trai lại cho mình một surprise. Nhưng mà, hiện giờ tâm trạng bà Văn rất tốt, tựa như bọt sóng dâng cao. Bà đi qua nắm lấy tay Tiết Uẩn, bắt đầu nhìn trái nhìn phải: “Con dâu mặc đồ của Tiểu Nhiên thật là vừa vặn quá đi.” Sau đó bà còn nói ra một tràng.

Con dâu?! Khuôn mặt Tiết Uẩn đỏ chót như trái cà chua. Con trai thì lạnh lùng thấy sợ, còn mẹ lại nhiệt tình thế này?!

Bà Văn vỗ vai cô gái nhỏ, cười tươi như đóa hoa: “Haiz, con trai dì cuối cùng đã là cây có chủ, hai mươi rồi mà chưa từng nói chuyện yêu đương, bây giờ coi như để hai ông bà già yên tâm rồi.”

Tiết Uẩn không nghe vào lời nói sau đó, cô chỉ bắt được một câu “chưa từng nói chuyện yêu đương”. Văn thiếu gia là tiên nhân, thế mà chưa từng yêu đương, quá...giả tạo đi. Tiết Uẩn lén lút nhìn qua Văn thiếu gia, sắc mặt rõ ràng đang chất vấn: hử, anh dám nói anh chưa từng yêu đương? Anh lừa đi phải không hả.

Sau đó cô trông thấy người đang bị mình chất vấn chợt nhàn nhã đi qua, khẽ khàng ôm lấy eo cô, Tiết Uẩn ngây ngốc nhìn anh cất tiếng, âm thanh như xa như gần, tựa như độ ẩm bốc hơi từ sương mù: “Mẹ, mẹ dọa cô ấy rồi.”

Giọng nói ấm áp, tựa như dòng nước ấm khiến người ta khoan khoái dễ chịu...khoan khoái dễ chịu?! Tiết Uẩn bị dọa bởi chính ý tưởng của mình, cô khẳng định là bị não tàn rồi, sao lại cảm thấy khoan khoái dễ chịu chứ?! Cô nên đề cao cảnh giác, không thua gì việc chuẩn bị một trận chiến mới đúng.

Cô muốn đẩy người này ra, tiếc rằng tay trái của người này rất mạnh mẽ, cô lại đẩy không ra. Cô vòng tay ra phía sau anh, đang chuẩn bị véo thắt lưng anh, bà Văn đột nhiên đi tới trước mặt, bà dùng ánh mắt mập mờ nhìn bọn họ đang ở trong tư thế ôm nhau. Không phải không phải...không phải ôm nhau! Là cô bị ép ôm.

“Đây này,” bà Văn dùng thái độ kiên quyết nhét thứ gì đó vào trong lòng cô, “Hai tấm vé này cho hai đứa, là phim lãng mạn lễ Giáng Sinh đó, học trò của dì tặng cho.” Bà Văn ngẩng ngửa đứa con lạnh lùng của mình, bà nhíu mày: thấy mẹ con tốt chưa, mẹ và ba con hy sinh bản thân, thành toàn cho đôi vợ chồng son đây.

Văn Nhiên vẫn rất lạnh nhạt, chỉ là buông Tiết Uẩn ra, anh quay trở về phòng, chốc lát sau cầm áo khoác ngoài đi ra, khoác trên người cô, sau đó anh nắm tay cô một cách rất tự nhiên, giọng điệu ôn hòa quả thực khiến Tiết Uẩn kinh hãi muốn rút cầm: “Muộn rồi, tôi đưa em về.”

“Ồ.” Anh dịu dàng như vậy, cô cũng biết điều, ngoan ngoãn để mặc anh nắm tay, chỉ là rất kỳ quái. Cô lén ngược mắt nhìn anh, khuôn mặt không màng thanh dục của anh dường như hơi đắm chiêu, vì thế cô cất tiếng thương lượng, “Tôi tự mình về nhé.”

Văn Nhiên bóp trán, thấp giọng cảnh báo: “Tôi đã nói thì sẽ đưa em về, em còn nói một tiếng nữa thì đêm nay ngủ lại đây với tôi!”

Tiết Uẩn, “...” Khi nào thì anh bắt đầu nói năng...không hề kiêng kị với cô như vậy?!

Tiết Uẩn tưởng rằng vé xem phim bà Văn tặng cho vĩnh viễn không được sử dụng, bởi vì trông Văn thiếu gia thế này, anh là người sẽ không lãng phí thời gian quý báu để xem phim lãng mạn não tàn, nhưng mà cô lại bị sốc lần nữa, Văn thiếu gia không những đưa cô đi xem phim, mà còn mua cho cô một bịch bỏng ngô lớn và ly trà sữa nóng hổi. Cái miệng mở thành chữ O còn chưa khép lại thì đã bị anh kéo vào...được rồi, ôm vào rạp chiếu phim đông nghịt.

Vừa mới bắt đầu Tiết Uẩn còn có thể bình tĩnh xem phim, nhưng xem đến giữa chừng thì cô không còn bình tĩnh nữa. Muốn hỏi why, bởi vì trên màn hình, nam nữ chính đang tiến hành sự nghiệp hôn hít. Cô luôn tuân theo quan điểm của Phật, phi lễ chó nhìn! Thế là, cô chớp mắt mấy cái, tầm mắt dời xuống, lại phát hiện một đôi ngồi ở hàng trước đang...miệng đối miệng.

Nhìn sang trái, sâu nào, uyên ương! Nhìn sang phải, sâu nào, uyên ương!

Văn Nhiên thấy cô nhìn trái nhìn phải, ánh mắt né tránh, rút cuộc anh hỏi: “Em xoay qua xoay lại làm gì thế?”

Nghe vậy, Tiết Uẩn dời tầm mắt nhìn sang anh, không khéo, anh ngồi bên phía tay phải cô, bên kia có đôi uyên ương. Mắt không thấy tâm không phiền, vì thế cô nhắm mắt: “Phi lễ chó nhìn!”

Văn Nhiên nhìn xung quanh, anh nhoẻn miệng cười, âm thanh êm ái nhẹ nhàng khác thường, bùi tai tựa như dòng chảy khe suối: “Ừm, phi lễ chó nhìn.”

Đừng dịu dàng như vậy mà, sẽ làm hỏng tâm can của cô mất. Suy nghĩ chợt xuất hiện, Tiết Uẩn đang muốn thốt ra lời thì một bàn tay giữ lại ót cô, hơi dùng sức một chút, khuôn mặt cô liền dính trên một bức tường, bức tường này nóng hổi, tản ra mùi hương dễ chịu, tựa như rừng cây nguyên thủy sau cơn mưa, hơn nữa, bức tường này còn có thể động đây.

“Thế này thì không nhìn thấy rồi.” Âm thanh của anh rất nhẹ, vang vọng bên tai, khi nói chuyện lồng ngực anh chuyển động, từng chuyển động khiến Tiết Uẩn ngỡ ngàng.

Đúng vậy, hiện tại cô đang bị giam trong lồng ngực của anh.

Bộ phim này kết thúc ra sao, Tiết Uẩn không hề biết, đám người chỉ chít tẩn ra thế nào cô cũng hoàn toàn không biết, cô chỉ biết rằng khi Văn Nhiên thả cô ra thì cả rạp chiếu phim đã trống không, chỉ có hai người bọn họ.

Còn chưa đi ra khỏi rạp Tiết Uẩn đã cảm thấy không khí lạnh ủa tới, cô rùng mình hắt xì, xoa xoa cái mũi, trông thấy Văn Nhiên nhìn mình với vẻ cười như không cười, cô giận dữ, tay nắm lại thành quả đấm hướng về phía anh: còn cười nữa tôi cho anh biết tay!

Tiết Uẩn dừ dần lườm anh, cô đi ra ngoài trước tiên, nhưng lại dừng bước tại cửa. Bông tuyết trắng muốt tung bay tựa như đóa hoa bồ công anh trắng, nhảy múa không ngừng giữa bầu trời, hoặc là rơi xuống đất, lưu lại một vệt nước.

“Đẹp quá!” Tiết Uẩn tựa như đứa trẻ chưa từng thấy bông tuyết, cô nhảy nhót chạy vào thế giới tuyết, “Lễ Giáng Sinh này thật ấm áp.”

Văn Nhiên đứng cách đó không xa, dáng người cao ráo mặc áo khoác màu đen, cảnh tượng trời đông tuyết phủ hết sức rõ ràng, trong vô hình, anh trở thành phong cảnh trong mắt người khác, nhưng trong tầm mắt anh chỉ có duy nhất một cảnh tượng, người kia buộc tóc đuôi ngựa, màu đỏ rực xung quanh cổ tựa như ngọn lửa tôn lên khuôn mặt chứa nụ cười tựa như chạm khắc của cô, đôi mắt uốn cong óng ánh dịu dàng, vừa nhìn thấy dường như có thể say lòng người.

“Văn Nhiên!” Cô mừng rỡ chạy tới, gò má bởi vì lạnh mà hơi ửng đỏ, tựa như đóa hoa khô héo trở về mầm non: “Mau nhìn, bông tuyết!” Cô cười mở tay ra, nhưng phát hiện trong tay chỉ còn một vũng nước, trong nháy mắt khuôn mặt liền kéo dài, “(o)...mất rồi!”

Văn Nhiên: “...”

Tiết Uẩn phũ tay thất bại, nhìn cánh tay anh vẫn còn cố định một chỗ, cô tò mò: “Ồ, Văn Nhiên, đã hơn một tháng rồi sao tay anh vẫn còn chưa lành lại?”

Văn Nhiên cũng theo tầm mắt cô nhìn sang tay mình, nói dối mặt không đổi sắc: “Chẳng lẽ em không biết, thời gian xương cốt lành lại của mỗi người không hề giống nhau ư?” Tầm mắt chuyển sang cơ thể nhỏ bé của cô, “Nhỏ con thể mà sức lực mạnh thật. Vết thương này của tôi đoán chừng còn lâu mới lành lại.”

Tiết Uẩn áy náy: “Tôi xin lỗi.”

Văn Nhiên nhin cười: “Nói không chẳng thực tế, phải làm mới thực tế.”

Tiết Uẩn nhạy cảm phát hiện, từ sau hôm hai người cùng đi xem phim, cách cô và Văn Nhiên ở chung không thay đổi mấy nhưng vẫn có sự biến hóa, anh vẫn ngồi trên sofa nô dịch cô làm này làm nọ, nhưng lại có phần không giống, ví dụ như hiện tại anh sẽ mua đồ ăn vặt cho cô, hoặc là hồi trước đều là cô đến đại học X đón anh, nhưng bây giờ nếu anh tan học trước thì sẽ đến học viện võ thuật đón cô. Đối với sự thay đổi này, Tiết Uẩn cảm thấy mình nên vui mới đúng, nhưng cô thật vui không nổi, bởi vì Văn thiếu gia rất có phong cách, chỉ đứng thôi cũng khiến bạn sợ hãi.

Không biết làm sao, Tiết Uẩn đành phải ra lệnh cấm, bảo anh ngoan ngoãn ở đại học X chờ mình.

Hôm đó, sau khi tan học Tiết Uẩn đến đại học X đón Văn Nhiên, đang lúc chờ anh dưới lầu tòa nhà, cô trông thấy có vài nữ sinh tập hợp lại đi về phía cô, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, cô suy nghĩ, mình chưa từng ức hiếp nữ sinh mà, sao ánh mắt của mấy cô kia như muốn ăn nuốt mình thế?! Đang tự nói với bản thân chắc là ảo giác thôi, mấy nữ sinh kia vừa lúc đứng trước mặt cô, dùng ánh mắt khinh thường đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Nữ sinh giấp cười lạnh: “Cô chỉ có vậy thôi, muốn vóc dáng chẳng có vóc dáng.” Sau đó đôi mắt khinh thường chuyển sang ngực cô, “Muốn tướng mạo chẳng có tướng mạo.” Cuối cùng ánh mắt dừng trên khuôn mặt Tiết Uẩn, “Còn muốn dụ dỗ Văn Nhiên?! Cô có xách giày cho anh ấy cũng không xứng!”

Tiết Uẩn đang muốn nói “Bạn học, chuyện gì cũng từ từ” thì chợt nghe đằng sau có rất nhiều tiếng thảo luận, cô quay đầu nhìn, hóa ra không biết khi nào cô đã nằm trong vòng vây nữ sinh, cô nổi giận, nhưng nghĩ đến đây là trường của Văn Nhiên, không thể gây rắc rối cho anh, cô đành phải đè nén lửa giận: “Vị bạn học này, tôi thật sự không hiểu bạn đang nói gì, bạn nhận nhầm người rồi.”

“Nhận nhầm người?” Nữ sinh ắt cười đến lạnh lùng, “Cô dám nói người mỗi ngày ở đây chờ Văn Nhiên tan học không phải là cô? Cô dám nói mỗi ngày xách cặp cho anh ấy không phải cô? Thật chẳng biết xấu hổ, đeo bám đến mức này.”

Lúc này Tiết Uẩn hoàn toàn nổi giận, bàn tay đang muốn giơ lên thì đã bị một lòng bàn tay khê nắm lại, nhiệt độ ấm áp, mang theo vẻ trấn an, cô ngược mắt trông thấy một bên mặt lạnh lùng như băng giá, đường nét trơn tru, ngũ quan tinh tế, vẫn là khuôn mặt mà cô quen thuộc, vẫn là ánh mắt lạnh lùng mà cô quen thuộc, nhưng giờ phút này, Tiết Uẩn phát hiện vẻ lạnh lùng của anh có sức hấp dẫn như thế, lần đầu tiên cô không chán ghét vẻ lạnh lùng của anh.

Tầm mắt Văn Nhiên lướt qua mấy nữ sinh trước mặt, gay gắt lạnh nhạt, anh cảm thấy mình chưa bao giờ tức giận như lúc này, anh hừ lạnh: “Cô ấy không xứng chẳng lẽ các cô xứng sao? Tự cho mình có bộ dạng xinh đẹp, chỉ biết dùng mỹ phẩm tô đắp vẻ ngoài, tự cho mình có vóc dáng đẹp đẽ, không biết có mấy phần là thật.”

Nói xong, trong không gian tĩnh lặng, Văn Nhiên nắm tay Tiết Uẩn đi ra khỏi đám đông, lúc sắp ra khỏi vòng vây anh dừng lại một chút, xoay người, trong ánh mắt bắn ra vô số mũi tên về phía đám người: “Còn nữa, bạn gái của tôi, không tới phiên các người bình luận.”

Các nữ sinh đã quen nhìn một mặt của cao phú soái không gần nữ sắc, lần đầu tiên thấy Văn Nhiên nói lời sắc bén để bảo vệ một cô gái, đám nữ sinh tại hiện trường lập tức náo loạn, đôi mắt đầy trái tim, thét to: “Wow! Đẹp trai quá đi! Ngầu quá đi! Văn thiếu gia vạn tuế!”

Tiết Uẩn bị nắm tay đi xa nghe được câu vạn tuế nhất thời phì cười một tiếng, cười đến nỗi ngứa người ra sau, đột nhiên cô im bật, vẻ mặt đứng đắn: “Tôi trở thành bạn gái anh hồi nào thế?”

Văn Nhiên nắm chặt tay cô, nhướn mày hỏi lại: “Khi nào thì em không phải là bạn gái tôi?!”

Thay đổi khái niệm rõ ràng ràng kia kìa! Tiết Uẩn không phải là người dễ trêu chọc, hai tay cô chống nạnh, trợn mắt tức giận: “Nhưng anh chẳng hề giống nam sinh bình thường nói anh thích em, hãy làm bạn gái anh đi!”

Văn Nhiên tỏ vẻ “còn cần phải nói vậy sao” nhìn lại cô, giọng điệu thản nhiên: “Tôi không nói em cũng là bạn gái tôi.”

Tiết Uẩn, “...” Người này, cực kỳ vô sỉ!

“Ồ,” Nghĩ tới gì đó, Văn Nhiên nghiêng đầu, cười tươi tắn nhìn cô: “Nhớ về nhà nấu cơm.”

Tiết Uẩn buồn bực: “Tại sao người ta đều là do bạn trai nấu ăn cho bạn gái, anh lại bảo tôi nấu ăn cho anh hả?”

Văn thiếu gia nhìn cánh tay mình rồi than vãn: “Bởi vì sức lực của em quá mạnh, đánh tôi thành thế này, nhìn xem, đây là chứng cứ.”

/(ToT)/ Văn Nhiên, anh đi chết đi!

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-dam-tinh-yeu>